

תלמודו בידו

דף ט עמוד א

א בית דין הגדול שטעו והורו שלא כדין, ועשו רוב ישראל על פיהם, מהי כפרתם?

ב כהן גדול, נשיא או יחיד שחטאו בשוגג בדבר שזדונו כרת, מהי כפרתם?

ג לרבי, מניין שהקרבנות הללו באים דוקא על דבר שזדונו כרת?

ד לחכמים, מניין שהקרבנות הללו באים דוקא על דבר שזדונו כרת?

ה בני עיר אחת שעבדו עבודה זרה במזיד או שוגג, מה דינם?

א עבודה זרה: בדבר שזדונו כרת (שחיטה, קיטור, ניסוך והשתחוואה), מביאים פר לעולה ושעיר לחטאת. בדבר שאינו בכרת (מחבק ומנשק), אין מביאים קרבן. בשאר עבירות: בדבר שזדונו כרת ושגגתו חטאת, מביאים פר העלם דבר.

ב בעבודה זרה: מביאים שעירה. בשאר עבירות: כהן גדול מביא פר. נשיא מביא שעיר. יחיד מביא כשבה או שעירה.

ג בית דין: פר העלם דבר, נלמד מאחות אשה בגזירה שוה "עליה עליה". עבודה זרה של ציבור, נלמד מפר העלם דבר בגזירה שוה "מעני מעני". כהן גדול: שנאמר "לאשמת העם", הרי שדין אשמת כהן גדול כדין הציבור. נשיא ויחיד: מפר העלם דבר של ציבור, בגזירה שוה "מצות מצות". ובעבודה זרה, שנאמר "ואם", וי"ו מוסיף ללמוד מן העליון, מקרבן הציבור.

ד עבודה זרה של יחיד: נאמר בפרשה "ונכרתה", הרי מוכח שכולה מדברת בדבר שזדונו כרת. שאר חטאות: הוקשה כל התורה לעבודה זרה, שנאמר (בפרשת עבודה זרה) "תורה אחת". עבודה זרה של ציבור: "ואם", וי"ו מוסיף ללמוד מן התחתון, קרבן היחיד. פר העלם דבר של ציבור: מקרבן ציבור של עבודה זרה, בגזירה שוה "מעני מעני".

ה במזיד: נהרגים בסייף, וממונם נשרף. בשוגג: כל אחד מביא חטאת שעירה כיחיד.